

I förra numret av *Beatles Nytt* (nr 182) presenterade vi de sex olika 50-årsutgåvorna av **The Beatles** album *Abbey Road* som kom ut den 26 september 1969. Vi konstaterade också att vi inte kunde få med några synpunkter om hur jubileumsutgåvan lät. Innehållet i sig kunde vi presentera, men det är först nu som **Thomas André** kan lämna sina synpunkter på det ljudmässiga.

För en fullständig förteckning över vilka spår som ingår på respektive skiva, hänvisar vi till artikeln på vår hemsida www.beatlesnytt.se daterad den 9 augusti 2019.

Ett övergående fenomen

The Beatles - *Abbey Road* - The Anniversary Editions

Cd/Lp etc: Apple/Universal Music Group International. RFP. 27 september 2019. Producent: **Giles Martin**. Artist: **The Beatles**.

Rubriken syftar på min fars uttalande om The Beatles att de inte kommer att hålla så länge eftersom de är fyra individer som skall hålla ihop. Ja, han fick ju rätt till slut.

Jag är helt övertygad om att många av er som läser det här har varit på Abbey Road och vandrat över det världsberömda övergångsstället. Varje dag är det några som vill bli fotograferade samtidigt som några bilister blir irriterade.

När det gäller det numera ikoniska skivomslaget så finns det oändligt många travesteringar. Många av dem hittar ni på BIC:s hemsida www.beatlesnytt.se fram till och med den 31 januari 2020.

Från och med den 1 februari 2020 har vi albumet *Let It Be* i fokus. Men först några ord om 50-åringen *Abbey Road*.

Efter **Giles Martins** fina ommixningar av *Sgt. Pepper* och *The Beatles* har nu turen kommit till *Abbey Road*. Till vilken nytta tänkte jag och även Giles själv. Så hur blev det då. Ja, ingen större skillnad enligt mig, förutom det långa medleyt som lyfter ett par steg.

I sedvanlig god ordning så kommer jubilarer i boxform med

Ringo Starr,
Paul McCartney,
George Harrison och
John Lennon
1969.

massor av extraspår. Många är väl roliga några gånger men inte mer. Men flera är riktiga pärlor som gnistrar och glimrar vackert. Läs mer om det här nedan.

Abbey Road (Super Deluxe Edition)

Come Together. Shoot (me) Jag lägger på det nya albumet på min Lenco i Smålandsstenar. Shoot (me) Efter att ha läst om en massa tjafs kring The Beatles i *NME* och *Melody Maker* så är mina förväntningar relativt lågt ställda. Shoot (me) **Pauls** bas rullar ut, **Ringo** virvlar dovt runt på sina tom-toms, **Johns** underbara röst börjar ljuda och till slut när **Georges** slide glider in så känner jag helt enkelt att The Beatles har gjort det igen.

Something. Jag håller fullständigt med **Frank Sinatra**. Förutom mis-

sen Lennon/McCartney kontra George Harrison då (hint hint) Och hos mig dyker alltid **Lasse Lönndahl** upp med sin Vårens flickparad så snart jag hör inledningsorden *Something in the way she moves*. En mini-symfoni i ämnet kärlek.

Maxwell's Silver Hammer. Till skillnad från *Ob-La-Di, Ob-La-Da* har jag aldrig töntstäplat denna låt. Tvärtom, och jag vet att jag är relativt ensam om den åsikten, så anser jag att det är en höjdare, både textmässigt och som komposition, trots sitt mörka budskap. Som bonus dyker min kusin upp från tiden då han gick i skolan i Hemel Hempstead. (Writing fifty times *I must not be So, o, o, o*).

Oh! Darling. Ingen märkvärdig låt men rösten!!! Tänk om Paul hade fått skolning av sin röst. Då kan-

ske den hållit än idag eller skulle han likt **Birgit Nilsson** slutat innan någon annan bett om det? Likt en majbrasa brinner låten mer och mer som vore varje frasa ett fnöske på en brasa.

Octopus's Garden. En Ringo i höghörsel. Två röstlägen, en läcker gitarr från George och lite lätt passande psykedeliskt "Beatleskörande" för låten säkert i hamn och blir till en absolut favorit hos många.

I Want You (She's So Heavy). Med tungt komp understryker John vem han vill ha. Den något enformiga texten kompenseras av sköna variationer i musiken och röstlägen men helhetsintrycket dras ner något av de alltför långt utdragna, monotona, instrumentala slutverserna men vi räddas av

ett tvärstopp likt ett Alexanderhugg i den gordiska knuten och nästa spår blir ännu soligare i jämförelse.

Here Comes The Sun. Som sagt, en perfekt efterföljare till *I Want You*. Låten kom till när George satt i **Eric Claptons** trädgård och molnen skingrade sig. Den verkar enkel men jag imponeras av alla som kan spela oregelbundenheten i refrängen.

Because. Mmmmmmm. En sådan där låt som fångar upp kosmiska vibrationer som letar sig in under huden och jag försätts i en annan dimension. Att sedan a capella-versionen på *Anthology 3* ytterligare förstärker detta intryck samt att jag fått höra den i kyrkan vid ett bröllop gör inte saken sämre.

You Never Give Me Your Money. Nu är vi inne på det så kallade långa medleyt även om just det här spåret helt klart står för sig själv. Vi får ett prov på McCartneys mångfald på flera sätt, inte minst röstmässigt och harmoniellt. En försmak på, säg, *Band On The Run*. Tycker mig känna att Giles Martin här har lagt ner sin själ som får stycket att lyfta ytterligare.

Sun King. Här kommer samma känsla till mig som i *Because*. Bara att lägga sig ner i de inledande ackorden och flyta samt nedströms tills vi stöter på...

Mean Mr. Mustard. Och senapen skakar bra? Absolut! Kan jag få lite mer? Jaså, inte?

Polythene Pam. Jag försöker

»Vi får ett prov på McCartneys mångfald på flera sätt, inte minst röstmässigt och harmoniellt. En försmak på, säg, *Band On The Run*.«

se denna tös framför mig. Blev hon mamma till **Poly Styrene** i punkbandet **X-Ray Spex**? Bägge lika energiska. Eller, kom hon in genom badrumsfönstret? Bara fantasin sätter begränsningar. Gott avmätt gitarrsolo avslutar.

She Came In Through The Bathroom Window. En av tjejerna som häckade utanför Abbey Road-studion hittade en stege och tog sig in hos Paul. En sanslös liten historia som inspirerade till denna pärla. Riktigt bra ljud vill jag tillägga.

Golden Slumbers/Carry That Weight. En verkligt läcker sammanfogning kryddad med *You Never Give Me...*-smak. Det känns som att vi närmar oss slutet på Beatlesresan i allmänhet och *Abbey Road* i synnerhet.

The End. Ett magnifikt rock'n'rollslut med ett stort vemod som rullar in mot slutet och ett litet frö i form av en dröm om att The Beatles skulle återförenas sätts.

Her Majesty. I all hemlighet får vi lite gullegull av Paul och en hälsning (?) till drottningen.

Extraspår värda att nämnas:
Goodbye - Home Demo. "Bara" en demo men så bra att den kunde vara en singel med Paul.

The Ballad Of John And Yoko - Take 7. Christ, you know it ain't easy! Det känns enkelt men, som vanligt, det enkla är det geniala.

Old Brown Shoe - Take 2. Skorna är inte riktigt ingångna ännu men redan vid de första stegen känner man att de sitter perfekt och skoskav är inte att tänka på.

You Never Give Me Your Money - Take 36. Här har vi ytterligare ett bevis för att en bra låt är en bra låt är en bra låt.

Come And Get It - Studio Demo. Med sådana här demoversioner behövs egentligen inga andra band. **Badfinger** putsade till den så att glansen bländade oss.

Because - Take 1 / Instrumental. Det redan vackra förblir vackert. Nog sagt.

Something - Take 39 / Instrumental / Strings Only. "Bara" stråkar? Javisst, och det blir inte långsträckt en sekund.

Golden Slumbers/Carry That Weight - Take 17 / Instrumental / Strings & Brass Only. Stråkar och blås. Också riktigt bra men kanske inte så många gånger.

Thomas André